

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 716/2013-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 12. decembra 2013 predbežne prerokoval návrh MVDr. J. S., Č., zastúpeného advokátom JUDr. J. M., K., na preskúmanie rozhodnutia Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií č. VP/30/13-K z 25. júna 2013 a takto

r o z h o d o l :

Návrh MVDr. J. S. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnený.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „ústavný súd“) bol 9. septembra 2013 poštou doručený návrh MVDr. J. S., Č. (ďalej len „navrhovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. J. M., K., ktorým sa domáha preskúmania rozhodnutia Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií (ďalej len „výbor“) č. VP/30/13-K z 25. júna 2013 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie“).

Z návrhu a priloženej dokumentácie vyplýva, že navrhovateľ, ktorému zanikol mandát poslanca Národnej rady Slovenskej republiky (ďalej aj „národná rada“) 10. marca

2012, mal povinnosť podať písomné oznámenie podľa čl. 7 ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. o ochrane verejného záujmu pri výkone funkcií verejných funkcionárov v znení ústavného zákona č. 545/2005 Z. z. (ďalej len „ústavný zákon o ochrane verejného záujmu“ alebo „ústavný zákon“) za rok 2012 do 31. marca 2013, avšak podal ho až 6. júna 2013. Po oboznámení sa s touto skutočnosťou výbor uznesením č. 166 z 23. mája 2013 začal proti navrhovateľovi konanie vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov podľa čl. 9 ods. 2 písm. a) ústavného zákona a súčasne ho podľa čl. 9 ods. 4 ústavného zákona požiadal o stanovisko pre účely uvedeného konania. Navrhovateľ sa k uzneseniu č. 166 z 23. mája 2013 vyjadril listom z 5. júna 2013, v ktorom sa ospravedlnil za skutočnosť, že nepodal písomné oznámenie podľa čl. 7 ústavného zákona v ustanovenom termíne.

Na základe uvedených skutočností výbor napadnutým rozhodnutím rozhodol, že navrhovateľ ako bývalý poslanec národnej rady nepodal oznámenie podľa čl. 7 ústavného zákona v lehote ustanovenej ústavným zákonom, čím porušil povinnosť ustanovenú v čl. 7 ods. 1 ústavného zákona, a na tomto základe mu bola v súlade s čl. 9 ods. 10 písm. a) v spojení s čl. 9 ods. 16 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu uložená pokuta v sume 805 €. Keďže pokuta sa ukladá v súlade s čl. 10 písm. a) ústavného zákona v sume zodpovedajúcej mesačnému platu verejného funkcionára, ktorý u navrhovateľa predstavoval sumu 369 € za rok 2012, teda jeho mesačný plat za rok 2012 bol nižší ako priemerná mesačná nominálna mzda v hospodárstve Slovenskej republiky, bola navrhovateľovi v súlade s čl. 9 ods. 16 ústavného zákona uložená pokuta v sume zodpovedajúcej priemernej nominálnej mesačnej mzde v hospodárstve Slovenskej republiky za rok 2012. Napadnuté rozhodnutie výboru bolo schválené jeho uznesením č. 229 z 25. júna 2013.

Navrhovateľ vo svojom návrhu okrem iného uvádza:

„V čase od 9. VII. 2010 do 10. III. 2012 som vykonával funkciu poslanca NR SR. Rok po skončení mandátu sme mali podať oznámenie podľa článku 7 ústavného zákona č. 357/2004 Zb. Po takmer 13 mesiacoch mimo politiky som na túto skutočnosť, tak ako aj mnoho iných bývalých funkcionárov, zabudol. Priznanie som podal okamžite po tom, ako som sa o tejto povinnosti dozvedel, t. j. po prevzatí oznámenia o začatí konania

z príslušného výboru NR SR. Spolu s priznaním som podal aj vyjadrenie, ktoré odo mňa výbor požadoval a ktoré Vám pripájam v prílohe.

Napriek tomuto vyjadreniu mi bola udelená pokuta. Túto nepovažujem za prijateľnú, nakoľko podľa môjho názoru výbor porušil dvakrát zásadu rovnosti pred zákonom, garantovanú v článku 12, odsek 1 Ústavy SR a čl. 1 Zák. 23/1991 Zb. a to:

1. Výbor, jeho aparát a iné štruktúry NR SR opakovane niekoľkokrát pripomínali povinnosť a termín podania súčasným poslancom NR SR. Bývalým poslancom ho však nepripomenul nikto. Sám keď som bol poslancom, bol som ako všetci moji vtedajší kolegovia mnohokrát pred blížiacim sa termínom upozorňovaný na povinnosť podať majetkové priznanie. ... Dnes však bývalých poslancov nemal kto upozorniť. Vidno to aj na číslach, súčasní poslanci všetci priznanie podali, z bývalých poslancov ho však väčšina nepodala. Predseda výboru B. sám v médiách uviedol, že toho roku priznanie nepodal, alebo podal neskoro rekordný počet verejných funkcionárov. Je to určite B. hrubý nedostatok. On spolu zapríčinil tento stav. ... Výbor, ani ostatné štruktúry NR SR, nepoužili rovnaký meter na naplnenie litery zákona pre súčasných a pre bývalých poslancov. Dokonca si myslím, že aj po zosumarizovaní oznámení po 31. III. 2013, mohli byť tí, ktorí ho nepodali, vyzvaní upomienkou alebo výzvou...

2. Výbor porušil aj druhý krát rovnosť pred zákonom. Na svojom zasadnutí po sumarizácii vyjadrení, poslanec A. P. navrhol jednému bývalému poslancovi neudelieť pokutu, nakoľko je sociálny prípad. Výbor to hlasovaním odsúhlasil. Keďže ja som v súčasnosti nezamestnaný, evidovaný na Úrade práce, sociálnych vecí a rodiny a nemám žiadny príjem, žiadam, aby mi bola pokuta taktiež odpustená.“

V doplnení návrhu, ktoré navrhovateľ doručil ústavnému súdu 9. septembra 2013 osobne, sa k namietanému porušeniu zásady rovnosti vyplývajúcej z čl. 12 ods. 1 ústavy postupom výboru ďalej predovšetkým uvádza:

„Počas výkonu mandátu poslanca NR SR bol navrhovateľ, rovnako aj ostatní poslanci pred blížiacim sa termínom podania oznámenia upozorňovaný na doručenie predmetného oznámenia podľa Zákona a to zo strany Výboru pre nezlučiteľnosť funkcií, ako aj jeho administratívneho aparátu. Táto prax trvá podľa dostupných informácií aj v súčasnosti. Porušenie rovnosti pred zákonom vidí navrhovateľ v tom, že súčasní poslanci

sú na splnenie svojej povinnosti upozorňovaní, avšak bývalí poslanci nie. Táto skutočnosť vyplýva aj z porovnania podaných oznámení súčasných a bývalých poslancov. Tým, že splnenie povinnosti, ako aj sankcie za jej nesplnenie sú rovnaké na oboch stranách, nie je možné, aby boli súčasní poslanci konaním Výboru pre nezlučiteľnosť funkcií takto „uprednostňovaní“ pred bývalými poslancami. Druhé porušenie zásady rovnosti vidí navrhovateľ taktiež v konaní Výboru NR SR pre nezlučiteľnosť funkcií. Podľa dostupných informácií Výbor neudelil sankciu za porušenie rovnakej povinnosti v prípade bývalého poslanca V. L. a to z dôvodu, že je sociálny prípad. Z dôvodu, že navrhovateľ je v súčasnosti nezamestnaný, je evidovaný Úradom práce sociálnych vecí a rodiny a zároveň nemá žiaden príjem nesúhlasí s udelenou sankciou a rozdielnym prístupom k obdobným situáciám.“

Na základe uvedených skutočností navrhovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí návrhu na ďalšie konanie takto rozhodol:

„Rozhodnutie Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií č. k. VP/30/13-K z 25. júna 2013 sa zrušuje. Výbor Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií je povinný uhradiť navrhovateľovi trovy právneho zastúpenia na účet jeho právneho zástupcu.“

II.

Podľa čl. 2 ods. 1 písm. b) ústavného zákona o ochrane verejného záujmu sa tento ústavný zákon vzťahuje na funkcie poslancov Národnej rady Slovenskej republiky.

Podľa čl. 7 ods. 1 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu verejný funkcionár je povinný do 30 dní odo dňa, keď sa ujal výkonu verejnej funkcie, a počas jej výkonu vždy do 31. marca podať písomné oznámenie za predchádzajúci kalendárny rok, v ktorom uvedie,

a) či spĺňa podmienky nezlučiteľnosti výkonu funkcie verejného funkcionára s výkonom iných funkcií, zamestnaní alebo činností podľa čl. 5 ods. 1 a 2,

b) aké zamestnanie vykonáva v pracovnom pomere, obdobnom pracovnom vzťahu alebo štátnozamestnaneckom pomere a akú podnikateľskú činnosť vykonáva popri výkone funkcie verejného funkcionára,

c) aké má funkcie v štátnych orgánoch, v orgánoch územnej samosprávy, v orgánoch právnických osôb vykonávajúcich podnikateľskú činnosť a v orgánoch iných právnických osôb; taktiež uvedie, z ktorých uvádzaných funkcií má príjem, funkčné alebo iné pôžitky,

d) svoje príjmy dosiahnuté v uplynulom kalendárnom roku z výkonu funkcie verejného funkcionára a z výkonu iných funkcií, zamestnaní alebo činností, v ktorých vykonávaní verejný funkcionár pokračuje aj po ujatí sa výkonu funkcie verejného funkcionára,

e) svoje majetkové pomery a majetkové pomery manžela a neplnoletých detí, ktorí s ním žijú v domácnosti, vrátane osobných údajov v rozsahu titul, meno, priezvisko a adresa trvalého pobytu.

V zmysle čl. 7 ods. 5 písm. e) ústavného zákona o ochrane verejného záujmu poslanci národnej rady podávajú oznámenie podľa odseku 1 určenému výboru Národnej rady Slovenskej republiky.

Podľa čl. 9 ods. 1 písm. a) ústavného zákona o ochrane verejného záujmu konanie o návrhu vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov vykonáva výbor, ak ide o verejných funkcionárov uvedených v čl. 2 ods. 1 písm. a) až n) a t) až zk).

Podľa čl. 9 ods. 2 písm. a) ústavného zákona o ochrane verejného záujmu orgán, ktorý uskutočňuje konanie podľa odseku 1, začne konanie z vlastnej iniciatívy, ak jeho zistenia nasvedčujú tomu, že verejný funkcionár v oznámení podľa čl. 7 alebo čl. 8 uviedol neúplné alebo nepravdivé údaje alebo že verejný funkcionár nesplnil alebo porušil povinnosť alebo obmedzenie ustanovené týmto ústavným zákonom alebo zákonom, alebo...

Podľa čl. 9 ods. 6 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu ak sa v konaní preukázalo, že verejný funkcionár nesplnil alebo porušil povinnosť alebo obmedzenie ustanovené týmto ústavným zákonom alebo zákonom, alebo v oznámení podľa čl. 7 alebo čl. 8 uviedol neúplné alebo nepravdivé údaje, rozhodnutie obsahuje výrok, v ktorom sa uvedie, v čom je konanie alebo opomenutie verejného funkcionára v rozpore s týmto

ústavným zákonom alebo zákonom, odôvodnenie a poučenie o opravnom prostriedku. Rozhodnutie obsahuje aj povinnosť zaplatiť pokutu podľa odseku 10.

Podľa čl. 9 ods. 10 písm. a) ústavného zákona o ochrane verejného záujmu pokuta sa ukladá v sume zodpovedajúcej mesačnému platu verejného funkcionára, ak ide o porušenie povinnosti podať oznámenie podľa čl. 7 v lehote ustanovenej v čl. 7.

Podľa čl. 9 ods. 15 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu na účely tohto ústavného zákona sa mesačným platom verejného funkcionára rozumie jedna dvanásťtina z jeho ročného príjmu za predchádzajúci kalendárny rok za výkon verejnej funkcie a v prípade...

Podľa čl. 9 ods. 16 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu v prípade, ak mesačný plat verejného funkcionára, voči ktorému vedie konanie orgán uvedený v čl. 9 ods. 1 písm. a), je nižší ako priemerná mesačná nominálna mzda v hospodárstve Slovenskej republiky za predchádzajúci kalendárny rok, pri výpočte sumy podľa odseku 10 sa za mesačný plat považuje priemerná nominálna mesačná mzda v hospodárstve Slovenskej republiky za uplynulý kalendárny rok.

Podľa čl. 10 ods. 2 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu dotknutý verejný funkcionár môže podať návrh na preskúmanie rozhodnutia výboru na Ústavný súd Slovenskej republiky v lehote 30 dní odo dňa doručenia rozhodnutia podľa odseku 1, ktorým bola vyslovená strata mandátu alebo funkcie, alebo do 30 dní odo dňa doručenia rozhodnutia podľa čl. 9 ods. 10, ktorým bolo rozhodnuté o pokute voči verejnému funkcionárovi. Podanie návrhu na preskúmanie rozhodnutia výboru má odkladný účinok. Ústavný súd Slovenskej republiky rozhodne o tomto návrhu do 60 dní odo dňa jeho doručenia. Konanie o preskúmaní takéhoto rozhodnutia pred Ústavným súdom Slovenskej republiky upravujú ustanovenia zákona. Rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky je konečné okrem rozhodnutia podľa čl. 12 ods. 2.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Podľa § 25 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa návrh neodložil alebo neodmietol, prijme sa na ďalšie konanie v rozsahu, ktorý sa vymedzí vo výroku uznesenia o prijatí návrhu.

V zmysle § 73a ods. 1 zákona o ústavnom súde konanie o preskúmaní rozhodnutia vo veci ochrany verejného záujmu sa začína na návrh verejného funkcionára, ktorého sa týka rozhodnutie orgánu, ktorý vykonáva konanie o návrhu vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov podľa ústavného zákona o ochrane verejného záujmu pri výkone funkcií verejných funkcionárov.

Podľa § 73b ods. 1 zákona o ústavnom súde účastníkom konania je navrhovateľ a orgán, ktorý vydal rozhodnutie vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov podľa ústavného zákona o ochrane verejného záujmu pri výkone funkcií verejných funkcionárov.

Podľa § 73b ods. 2 zákona o ústavnom súde o návrhu koná a rozhoduje senát ústavného súdu na neverejnom zasadnutí.

Podľa § 73b ods. 3 zákona o ústavnom súde ak senát ústavného súdu zistí, že konanie verejného funkcionára je v rozpore s ústavným zákonom o ochrane verejného záujmu pri výkone funkcií verejných funkcionárov, rozhodnutie orgánu svojím uznesením potvrdí. V opačnom prípade napadnuté rozhodnutie orgánu senát ústavného súdu nálezom zruší.

Podľa § 73b ods. 4 zákona o ústavnom súde rozhodnutie ústavného súdu je konečné.

Z doterajšej judikatúry ústavného súdu (PLz. ÚS 1/07) vyplýva, že aj na konanie o preskúmanie rozhodnutia vo veciach ochrany verejného záujmu sa vzťahuje § 25 zákona o ústavnom súde upravujúci predbežné prerokovanie návrhov na začatie konania pred ústavným súdom. Úlohou ústavného súdu bolo teda v zmysle § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde predbežne prerokovať bez prítomnosti navrhovateľa jeho návrh, ktorým sa domáha preskúmania napadnutého rozhodnutia výboru, a zistiť, či existujú dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde (PLz. ÚS 1/07).

Ako vyplýva z už citovaného § 73b ods. 3 zákona o ústavnom súde, predmet tohto konania, v rámci ktorého ústavný súd plní funkciu orgánu rozhodujúceho o opravnom prostriedku proti rozhodnutiu výboru, je obmedzený výlučne na posúdenie konania navrhovateľa ako verejného funkcionára z hľadiska jeho konformnosti s príslušnými ustanoveniami ústavného zákona o ochrane verejného záujmu. Primárnym impulzom vzniku tohto konania je konanie verejného funkcionára (za ktorého sa považuje aj bývalý poslanec národnej rady, pozn.), ktorý je povinný plniť povinnosti vyplývajúce pre neho z ústavného zákona o ochrane verejného záujmu. Ďalším krokom determinujúcim konanie ústavného súdu o opravnom prostriedku je konkrétne rozhodnutie výboru, a v neposlednom rade je ním návrh navrhovateľa, ktorým sa domáha, aby ústavný súd napadnuté rozhodnutie preskúmal. Ústavný súd konštatuje, že vo veci navrhovateľa sú splnené podmienky na predbežné prerokovanie jeho návrhu v zmysle príslušných ustanovení zákona o ústavnom súde.

Z už citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní návrhu je tiež posúdiť, či tento nie je zjavne

neopodstatnený. V konaniach o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy sa podľa konštantnej judikatúry za zjavne neopodstatnenú považuje sťažnosť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08).

Citované právne názory ústavného súdu týkajúce sa zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy možno nepochybné primerane aplikovať aj na predbežné prerokovanie návrhov na začatie konania vo veciach ochrany verejného záujmu. Na tomto základe možno za zjavne neopodstatnený návrh vo veciach ochrany verejného záujmu považovať predovšetkým taký návrh, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistí takú príčinnú súvislosť medzi navrhovateľom napádaným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a ustanoveniami ústavného zákona o ochrane verejného záujmu, ktorá by zakladala reálnu možnosť vyhovieť návrhu navrhovateľa po jeho prijatí na ďalšie konanie (m. m. IV. ÚS 633/2013).

Vychádzajúc z uvedeného, sa ústavný súd pri predbežnom prerokovaní návrhu navrhovateľa sústredil na posúdenie, či ho z hľadiska argumentácie v ňom uplatnenej nemožno považovať za zjavne neopodstatnený.

Navrhovateľ vo svojom návrhu nespochybňuje, že nepodal oznámenie podľa čl. 7 ods. 1 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu v lehote ustanovenej týmto ústavným zákonom, namieta však skutočnosť, že výbor nepostupoval v súlade so zásadou rovnosti, keď ho ako bývalého poslanca národnej rady neupozornil na splnenie povinnosti vyplývajúcej z citovaného ustanovenia, pričom poukazuje na „prax“ výboru vo vzťahu k súčasným poslancom národnej rady, ako aj skutočnosť, že výbor postupoval v rovnakej veci vo vzťahu k inému bývalému poslancovi národnej rady odlišným spôsobom a pokutu „zo sociálnych dôvodov“ neuložil.

Vychádzajúc z na vec sa vzťahujúcich právnych noriem, ústavný súd konštatuje, že na navrhovateľa ako bývalého poslanca národnej rady, ktorý vykonával túto verejnú funkciu do 10. marca 2012, sa v rozhodnom čase (v čase do 31. marca 2013) vzťahovali povinnosti ustanovené ústavným zákonom o ochrane verejného záujmu, teda aj povinnosť podať oznámenie podľa čl. 7 ods. 1 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu. Vzhľadom na skutočnosť, že navrhovateľ nepodal toto oznámenie v lehote ustanovenej týmto ústavným zákonom o ochrane verejného záujmu zákonom, t. j. nesplnil povinnosť ustanovenú týmto ústavným zákonom, výbor začal proti nemu konanie z vlastnej iniciatívy, pričom mu uložil pokutu v sume 805 €, aplikujúc čl. 9 ods. 10 písm. a) v spojení s čl. 9 ods. 15 a 16 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu. Ústavný súd konštatuje, že výška pokuty bola výborom určená v súlade s označenými ustanoveniami tohto ústavného zákona.

Ústavný súd v konaniach o preskúmanie rozhodnutia vo veciach ochrany verejného záujmu v zmysle čl. 10 ods. 2 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu zdôrazňuje, že účelom tohto konania je predovšetkým preveriť plnenie (dodržiavanie) povinností a obmedzení verejnými funkcionármi, ktoré im vyplývajú z tohto ústavného zákona (m. m. PLz. ÚS 1/2010, III. ÚS 471/2011).

Z citovaných ustanovení zákona o ústavnom súde týkajúcich sa konania podľa ústavného zákona o ochrane verejného záujmu (§ 73a a § 73b) možno vyvodiť, že navrhovateľ musí v tomto konaní preukázať, že jeho konanie ako verejného funkcionára nebolo v rozpore s týmito ustanoveniami ústavného zákona o ochrane verejného záujmu,

teda že povinnosti verejného funkcionára vyplývajúce z tohto ústavného zákona neporušil. V prípade navrhovateľa však táto podmienka splnená nie je a z podaného návrhu, ako už bolo uvedené, naopak vyplýva, že navrhovateľ nijako nespochybňuje, že porušil povinnosť vyplývajúcu mu z čl. 7 ods. 1 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu, a ani nepopiera, že písomné oznámenie nepodal v ústavným zákonom ustanovenej lehote, t. j. do 31. marca 2013.

Už aj dosiaľ uvedené skutočnosti samy osebe zakladajú dostatočný dôvod na odmietnutie návrhu navrhovateľa ako zjavne neopodstatneného, keďže v jeho odôvodnení chýba akákoľvek argumentácia, ktorá by vyvracala, že jeho konanie nebolo v rozpore s právami a povinnosťami uloženými mu ústavným zákonom o ochrane verejného záujmu, a teda v ňom nie sú uvedené žiadne skutočnosti, ktoré by ústavný súd mohol kvalifikovať ako relevantné v rámci konania podľa § 73a a § 73b zákona o ústavnom súde.

Z § 73b ods. 3 zákona o ústavnom súde v spojení s čl. 10 ods. 2 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu vyplýva, že predmetom konania o preskúmanie rozhodnutia vo veciach ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov, v rámci ktorého ústavný súd plní funkciu orgánu rozhodujúceho o opravnom prostriedku proti rozhodnutiu výboru, je iba posúdenie konania verejného funkcionára z hľadiska jeho konformnosti s príslušnými ustanoveniami ústavného zákona o ochrane verejného záujmu. Tomu zodpovedá aj zákonná úprava rozhodovania ústavného súdu v tomto konaní; ak senát ústavného súdu po preskúmaní napadnutého rozhodnutia výboru zistí, že konanie verejného funkcionára nebolo v rozpore s uvedeným ústavným zákonom, tak ho zruší, a naopak, ak po jeho preskúmaní dospeje k záveru, že konanie verejného funkcionára bolo v rozpore s ním, tak ho potvrdí.

V súvislosti s námietkou navrhovateľa týkajúcou sa porušenia zásady rovnosti postupom výboru spočívajúcim v tom, že bývalých poslancov národnej rady neupozorňuje tak, ako súčasných poslancov národnej rady na splnenie povinnosti vyplývajúcej z čl. 7 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu, ústavný súd považuje za potrebné zdôrazniť, že z ústavného zákona o ochrane verejného záujmu nevyplýva pre orgán konajúci

o návrhu vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov povinnosť „upozorňovať“ verejných funkcionárov na splnenie ich povinnosti vyplývajúcej im z čl. 7 ústavného zákona.

Nesplnenie povinností vyplývajúcich verejným funkcionárom z ústavného zákona o ochrane verejného záujmu zakladá legálny a legitímny dôvod na uplatnenie (ústavnoprávnej) zodpovednosti podľa tohto ústavného zákona príslušným orgánom verejnej moci, t. j. verejný funkcionár, ktorý si tieto povinnosti dôsledne nesplní, sa vystavuje možnému sankčnému postihu podľa príslušných ustanovení tohto ústavného zákona. Tak je to aj v danom prípade, keď navrhovateľ nesplnil svoju povinnosť podľa čl. 7 ústavného zákona. Už samotný fakt, že verejný funkcionár má povinnosť ozrejmiť svoje majetkové pomery, je aj preventívnym krokom na potlačenie prípadného korupčného konania, a aj z toho dôvodu je nevyhnutné vyžadovať od verejného funkcionára dôsledné plnenie povinností, ktoré pre neho z ústavného zákona o ochrane verejného záujmu vyplývajú (m. m. IV. ÚS 69/2012).

Z tohto hľadiska považuje ústavný súd za irelevantnú aj námietku, podľa ktorej výbor postupoval v rovnakej veci vo vzťahu k inému bývalému poslancovi národnej rady odlišným spôsobom, keď mu pokutu „zo sociálnych dôvodov“ neuložil. Ústavný súd bez toho, aby zaujímal meritórne stanovisko k otázke, či tak mohol výbor vo veci iného bývalého poslanca národnej rady postupovať a rozhodnúť (t. j. či v navrhovateľom spomínanom prípade neporušil ústavný zákon o ochrane verejného záujmu, pozn.), poukazuje na svoju doterajšiu judikatúru, podľa ktorej ústavný zákon o ochrane verejného záujmu nedáva možnosť orgánom, ktoré rozhodujú o porušení povinností verejnými funkcionármi podľa tohto ústavného zákona (a teda aj výboru), odpustiť uloženie pokuty, príp. ju zmierniť (znížiť jej výšku) s ohľadom na konkrétne okolnosti posudzovanej veci (m. m. IV. ÚS 511/2012). V takejto situácii nemožno ústavne relevantným spôsobom namietať ani v konaní pred ústavným súdom o preskúmanie rozhodnutia vo veciach ochrany verejného záujmu výšku pokuty, ktorá bola rozhodnutím výboru verejnému funkcionárovi uložená. Navyše, argumentácia navrhovateľa o porušení zásady rovnosti výborom tým, že v inej rovnakej veci rozhodol o „neuložení pokuty“, je irelevantná pre posúdenie veci,

keďže nepreukazuje, že navrhovateľ neporušil povinnosť uloženú mu čl. 7 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu, o ktorú v rámci konania o ochrane verejného záujmu ide.

V nadväznosti na návrh navrhovateľa, aby ústavný súd rozhodol o odpustení jemu uloženej pokuty, ústavný súd uvádza, že ani jemu zákon o ústavnom súde (a ani ústava, príp. ústavný zákon o ochrane verejného záujmu) nepriznáva vo vzťahu k pokutám uloženým verejným funkcionárom podľa ústavného zákona o ochrane verejného záujmu moderačné oprávnenie, t. j. v prípade, ak výška pokuty bola výborom uložená v súlade s príslušnými ustanoveniami ústavného zákona o ochrane verejného záujmu, musí ju rešpektovať ako vecne správnu a z ústavného hľadiska nespochybniteľnú. Ústavný súd je totiž tiež štátny orgán (nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti), ktorý je viazaný ústavou. V čl. 2 ods. 2 ústavy je explicitne vyjadrený jeden zo základných princípov právneho štátu, v zmysle ktorého môžu štátne orgány (a teda aj ústavný súd) konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Ústavný súd sa musí dôsledne riadiť vymedzením svojich právomocí vyplývajúcich mu z čl. 125 a nasl. ústavy a ďalej konkretizovaných v zákone o ústavnom súde, a preto nemôže ani vo veci navrhovateľa rozhodnúť nad rámec svojich právomocí (m. m. IV. ÚS 511/2012).

Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, ktorá uvádza, že postup a rozhodnutie orgánu verejnej moci (v posudzovanom prípade výboru), ktoré vychádzajú z aplikácie konkrétnej procesnoprávnej úpravy alebo hmotnoprávnej úpravy, v zásade nemožno hodnotiť ako porušovanie základných práv a slobôd (m. m. I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97), a teda ani porušovanie iných ustanovení ústavy, príp. ústavných zákonov.

Sumarizujúc dosiaľ uvedené, ústavný súd pri predbežnom prerokovaní dospel k záveru, že námietky, ktoré uplatnil navrhovateľ proti napadnutému rozhodnutiu výboru, sú z hľadiska platnej ústavnej a zákonnej úpravy zjavne irelevantné, a preto nesignalizujú žiadnu reálnu možnosť zrušiť toto rozhodnutie (podľa § 73b ods. 2 zákona o ústavnom súde) po prípadnom prijatí návrhu na ďalšie konanie. Ústavný súd preto pri predbežnom

prerokovaní odmietol návrh navrhovateľa podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnený.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. decembra 2013